

El Cabanyal, la mateixa pobresa de sempre

HA CANVIAT EL GOVERN I HA PASSAT UN ANY I MIG, PERÒ TOT CONTINUA IGUAL. POBRESA, ATUR, HABITATGES I VIDES SENSE UN MÍNIM DE DIGNITAT. EL TRIPARTIT, DE MOMENT, S'HA MOSTRAT INCAPAÇ DE REHABILITAR EL CABANYAL.

Al Cabanyal continuen intactes les bosses de pobresa que deixaren els governs de Rita Barberà. La història és coneguda. El Partit Popular s'entestà a prolongar l'avinguda de Blasco Ibáñez fins a la mar demolint 1.651 habitatges d'alt valor històric i expulsant centenars de famílies. Barberà no pogué dur endavant el projecte. Una forta resistència veïnal al carrer, però sobretot als jutjats, li ho impedí. Foren 17 anys de lluita desigual amb un paisatge final de solars, cases comprades, tapiades, abandonades i, en bona part, habitades fora de la llei per famílies sense recursos.

L'Ajuntament no impedí les ocupacions, però tampoc no posà ni un cèntim per dignificar ni habitatges ni habitants. Ja li venia bé aquella atmosfera esquarterada per ablanir oposicions. I això significava continuar adquirint cases quatre voltes per sota del preu de mercat i anar fent més extensa la necròpsia sobre el mapa i els ànims de la població. Ja se sap que la pobresa és l'insecticida més infal·lible contra el progrés i la convivència. Aquesta teràpia es va aplicar al Cabanyal amb generositat i obstinació. Uns valors que oblidà destacar el cardenal Antonio Cañizares durant els funerals de la finada ex-alcaldessa.

I una herència que el nou govern d'esquerres a l'Ajuntament sembla que ha donat per bona. En un any i mig res no ha canviat perquè res no s'ha fet. I això està relacionat amb la ineficàcia i bones dosis de política de pancarta oficial penjada al balcó del consistori. Una roba estesa amb expressions de grans valors que no van més enllà de la tipografia. On són els plans d'ocupació i de formació? I els treballadors i mediadors socials? I els plans d'habitatge?

Al Cabanyal hi ha unes 500 cases de propietat municipal repartides quasi a

SERGI
TARÍN

parts iguals entre les regidories d'Urbanisme i Habitatge. Des de la primera s'aposta per vendre i eixugar deutes i despeses. De fet, la principal mesura ha estat la subhasta de 13 immobles. I des de la segona, en canvi, s'advoca per comprar habitatges socials –hi ha una partida d'1,3 milions–, però deixant en desús les del Cabanyal. La manca de criteri és alarmant. I contagiosa. Els ocupes (sense k) solen copsar l'estat d'ànim de l'alcalde, Joan Ribó, a través de les fulles d'informació local. Hi ha dies que destaca la necessitat "d'inserir-los en el procés d'accés a la vivenda a través del Servicis Socials" i uns altres on diu que es tracta d'un assumpte "el recorregut del qual passa pels tribunals i la Fiscalia i no tant per la gestió municipal".

Siga com siga, més prompte tocarà a la porta d'un pobre del Cabanyal un policia local o un membre de comissió judicial que un tècnic dels Serveis Socials, especialistes a passar per dins d'una agulla, si cal muntats en camell, abans d'abando-

nar el despatx. Tot el sistema públic de justícia social cau en aquestes oficines on els drets esdevenen favors i les ajudes són per pagar un mes de lloguer, una factura de la llum o adquirir, a tot estirar, un frigorífic. Per aquestes canonades gens inodores del sistema s'escolen milions de pressupost públic. Això quan no van a les entitats de sempre, dòcils i amigues del poder, siga la dreta keynesiana o la dictadura del proletariat. Parlem, per exemple, de la Fundació Secretariat Gitano o Alanna, sense cap presència al Cabanyal, tot i ser la paraula que més gasten als seus projectes. Hi ha topònims de gran força publicitària. *Made in Cabanyal*. Talment com aquesta estafa de programa europeu, Romed, teòricament per afavorir la població romaní, on els representants volen des de Brussel·les per allotjar-se en hotels de cinc estrelles i els que ja són ací viuen de passejar gitanes romaneses per Ciutat Vella i després penjar les fotos en xarxes socials.

Tot ben visual, viral i enlluernador. Ciutat Educadora, Xarxa Inclou, Plataforma València Ciutat Intel·ligent, Pla Estratègic de Vivenda, Aliança de Ciutats pel Desenvolupament Sostenible... Són algunes de les manifestacions, amb protuberància cartellera, d'una esquerra que necessitaria una regidoria del Pleonasma per ordenar tant de *merchandising* social. El darrer esdeveniment ha estat l'Igualment Fest, potser el festival on es celebra que tot continua igual. Com al Cabanyal, on diuen des de l'Ajuntament que és la nineta dels ulls dels pressupostos, el símbol, el gran referent.

Un greuge terriblement comparatiu per a la resta de barris de la ciutat. I un mirall trencat, com la novel·la de Mercè Rodoreda, per tanta indolència, paraula certament amable per definir la més absoluta incapacitat.

Periodista